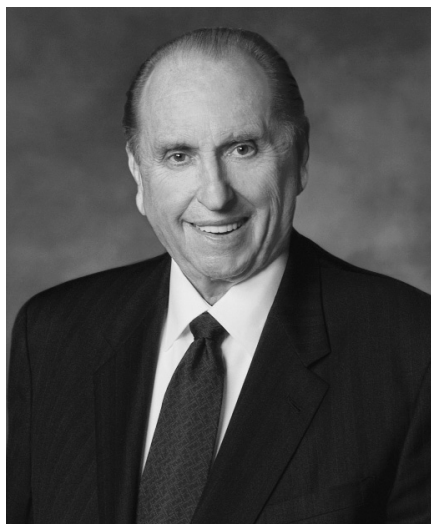

Mida head ma täna kellelegi teinud olen?

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Inimesed vajavad alati abi ja igaiüks meist saab kellegi heaks midagi teha.

Mu kallid vennad ja õed! Ma tervitan teid sel hommikul südamest tuleva armastusega Jeesuse Kristuse evangeeliumi ja teie kõigi vastu. Ma olen tänulik, et mul on au seista teie ees. Ma palvetan, et võiksin teiega rääkida sellest, milleks olen õhutust tundnud, nii et sellest teile kasu oleks.

Mõned aastad tagasi lugesin ma üht meditsiinidoktor Jack

McConnelli artiklit. Ta oli üles kasvanud Ameerika Ühendriikides Virginia mägises edelaosas seitsmelapselises peres. Tema isa oli metodisti kiriku õpetaja ja ema kodune. Nad elasid väga tagasihoidlikes tingimustes. Ta meenutas, et lapsepõlves küsis tema isa iga päev lastelt õhtusöögilauas: “Mida head sa täna kellelegi teinud oled?”¹ Lapsed olid otsustanud teha iga päev ühe heateo. Siis nad saaksid isale öelda, et on kedagi aidanud. Doktor McConnelli peab seda kommet oma isa kõige hinnalisemaks pärandiks, sest see ootus ja need sõnad inspireerisid teda ja tema õdesid-vendi kogu elu teisi abistama. Vanemaks ja küpsemaks saades sai nende teenimise motiiviks sisemine soov teisi aidata.

Doktor McConnelli arstikarjäär oli muljetavaldav. Ta juhtis tuberkuloosi-testi väljatöötamist, osales lastehalvatuse vaktsiini loomise

algetapis, juhtis paratsetamooli sünteesimist, andis panuse magnetresonantstomograafia ehk MRT väljatöötamise. Ta organiseeris ka meditsiiniharidusega vabatahtlikke andes pensionile jäänud meditsiinitöötajatele võimaluse teenida vabatahtlikult ravikindlustuseta inimeste jaoks loodud kliinikutes. Doktor McConnell ütles, et pensionile jäädes „kulus tema vaba aeg 60-tunnisteks tasuta töönaalateks, kuid energiat sai ta kõvasti juurde ja ta tundis oma elus seni tundmata jäänud rahuldust”. Ta ütles: “Elu üks paradokse on see, et mina sain vabatahtlikust tööst meditsiinis isegi palju rohkem kasu kui minu patsiendid.”² Ameerika Ühendriikides on nüüd juba üle 70 sellise kliiniku.

Loomulikult ei saa me kõik olla doktor McConnelli sarnased ja rajada vaeste abistamiseks kliinikuid, kuid inimesed vajavad alati abi ja igaiüks meist saab kellegi heaks midagi teha.

Apostel Paulus manitses: “Teenige üksteist armastuses.”³ Meenutagem üheskoos kuningas Benjamini tuttavaid sõnu Mormoni Raamatust: “Kui te olete oma kaasinimeste teenistuses, te olete ainult oma Jumala teenistuses.”⁴

Päästja õpetas oma jüngritele: “Sest kes iganes oma hinge tahab päästa, see kaotab selle, aga kes iganes oma hinge kaotab minu pärast, see päästab selle!”⁵

Ma usun, et Päästja ütleb meile siin, et kui me ei teeni ennastsalgavalt teisi, pole meie elul erilist mõtet. Need, kes elavad ainult endale

mõeldes, jäävad vaimselt kängu ja piltlikult öeldes kaotavad oma elu, samal ajal kui need, kes teisi andunult teenivad, kasvavad ja puhkevad õide ning selle tulemusel päästavad oma elu.

President David O. McKay ütles 1963. aasta sügisesel üldkonverentsil (sel konverentsil toetati mind Kaheteistkümne Apostli Kvoorum liikmena): “Inimese suurim õnn peitub teistele tehtavates ennastunustavates heategudes.”⁶

Tihti elame me üksteise kõrval, kuid meil puudub südamlik läbisäämine. Meie mõjuväljas on neid, kes on välja sirutanud paluva käe, hüüdes: “Kas Gileadis ei ole vaiku?”⁷

Ma olen kindel, et iga Kiriku liige *tabab* teisi teenida ja aidata abivajajaid. Ristimisel andsime lubaduse “kanda üksteise koormaid, et need oleksid kerged”.⁸ Kui mitu korda on kellegi teise mure teie südant liigutanud? Kui tihti olete te *tabanud* olla see, kes aitab? Kuid kui tihti on igapäevaelu teil sellele vaatamata kellegi aitamist seganud ja te olete jätnud selle teiste teha, lootes, et “oh, kindlasti kannab keegi selle eest hoolt”?

Meie igapäevaelu kiirus matab meid enda alla. Aga kui me suudaksime hetkeks peatuda ja süüvida sellesse, millega me tegeleme, võiksime mõista, et oleme enamiku ajast hõivatud vähetähtsate asjadega. Teisisõnu, liiga sageli kulutame enamiku oma ajast, tehes asju, mis tegelikult pole suures plaanis kuigi tähtsad, ning jättes hooletusse palju tähtsama.

Aastaid tagasi kuulsin luuletust, mis on mul siiani meeles ja mille järgi ma püüan elada. See on üks mu lemmikuid:

*Robkesti pisaraid valanud olen,
et teiste muresid märganud pole,
et aga liig labke olnud ma –
seeütle küll pole muretsen'd ma.*⁹

Mu vennad ja õed! Meid ümbritsevad inimesed, kes vajavad meie tähelepanu, kes vajavad, et me neid julgustaksime, toetaksime, trööstiksime ja oleksime nende vastu lahked, olgu nad pereliikmed, sõbrad, tuttavad või võõrad. Meie oleme Jumala käteks siin maa peal volitusega tema lapsi teenida ja aidata. Ta sõltub igaühest meist.

Te võite kurta: ma saan vaevu hakkama oma igapäevaste töödega. Kuidas saaksin veel teisi teenida? Mida ma saan teha?

Üle aasta tagasi intervjueeris mind sünnipäeva eel ajaleht Church News. Intervjuu lõpus küsis ajakirjanik, mis oleks minu jaoks täiuslik kingitus, mida Kiriku liikmed kõikjal maailmas mulle teha võiksid. Ma vastasin: “Otsige üles keegi, kellel on raske või kes on haige, ja tehke midagi selle inimese heaks!”¹⁰

Ma olin rabatud, saades tol aastal oma sünnipäevaks sadu postkaarte ja kirju, milles Kiriku liikmed üle maailma rääkisid, kuidas nad on seda sünnipäevasoovi täitnud. Need teenimisteod varieerusid humanitaarabi andmisest aiatöö tegemiseni.

Paljud Algühingud kutsusid lapsi

üles teenima. Mulle saadeti salvestusi nendest teenimistest. Palju oli erikujulistest ja eri suuruses lehtedest kokkukõidetud raamatuid. Mõned neist sisaldasid laste joonistatud ja värvitud kaarte ja pilte. Üks väga loovalt tegutsev Algühing saatis mulle suure purgi, milles olid niinimetatud “karvased krõllikesed”. Igaüks neist sümboliseeris ühe Algühingu lapse tegu või teenimist selle aasta jooksul. Ma võin vaid ette kujutada rõõmu, mida lapsed tundsid, kui nad oma teenimisest rääkides “karvaseid krõllikesi” purki panid.

Ma jagan teiega mõnesid neist loendamatumest kingitustest. Üks väike laps kirjutas: “Mu vanaisal oli insult ja ma hoidsin ta kätt.” 8-aastane tüdruk kirjutas: “Me teenisime õega oma ema ja peret, koristades ja puhastades mänguasjade kappi. Selleks kulus mitu tundi ja meil oli lõbus. Kõige toredam oli, et emale oli see suureks üllatuseks ja tegi tal rõõmu, sest ta polnud palunud meil seda teha.” 11-aastane tüdruk kirjutas: “Minu koguduses on pere, kellel pole eriti raha. Peres on kolm väikest tüdrukut. Ema ja isa pidid kuhugi minema ja ma pakkusin ennast nende tüdrukuid hoidma. Pereisa tahtis anda mulle 5 dollarit. Ma ütlesin, et ei saa seda vastu võtta ja nii ma hoidsin tüdrukuid tasuta.” Üks Algühingu laps Mongooliast kirjutas, et oli toonud kaevust vett, et ema ei peaks seda ise tegema. Kiri 4-aastaselt poisilt, pole kahtlust, et kirjutajaks oli Algühingu õpetaja:

“Minu isa on mitu nädalat sõjaväe õppustel. Minu tähtsaks tööks on emale kalli ja musu teha.” 9-aastane tüdruk kirjutas: “Ma korjasin vanava-naemale maasikaid. Seda tehes oli hea tunne!” Ja veel: “Ma mängisin lapsega, kes tundis end üksikuna.”

11-aastane poiss kirjutas: “Ma läksin ühele daamile külla ja küsisin temalt küsimusi ning laulsin talle. Ma tundsin ennast teda külastades hästi. Tä oli õnnelik, sest keegi ei käi tal külas.” Seda kaarti lugedes meenuvad mulle Kaheteistkümnne Apostli Kvoorumi liikme vanem Richard L. Evansi aastatetagused sõnad. Tä ütles: “Noortel on raske mõista üksindust, mis kaasneb sellega, kui elu muutub ettevalmistuse ja tegutsemise asemel asjade tallele panemise ajaks ... Olles olnud nii kaua kodu keskpunktiks, alati kõiges osaline – ja siis oled ühtäkki mööduva rongkäigu kõrvaltvaatajaks. See on üksinduse algus ... Me peame elama kaua, et mõista, kui tühjana tundub tuba, kus on ainult mööbel. Minevikumälestuste ülesulatamiseks ja nende elushoidmiseks on vaja kedagi ... kes pole palgatud teenija, hooldekodu töötaja või väljaõppinud hooldaja. Me ei saa vanu inimesi nooruse hommi-kusse tagasi tuua. Kuid me saame neile pakkuda päikeseloojangu sooja puna, mille muudab veelgi kaunimaks meie tähelepanelikkus ... ja teesklematu armastus.”¹¹

Mulle saatsid sünnipäevakaarte ja tervitusi ka teismelised Noorte Meeste ja Noorte Naiste ühingutest,

kes õmblesid tekke haiglata jaoks, jagasid toitu supiköörides, said riskitud surnute eest ja teenisid mitmel eri viisil.

Abiühingud, kust alati abi saab, teenisid rohkem ja pühendunumalt kui tavaliselt. Sama tegid preesterluse grupid.

Mu vennad ja õed! Mu süda on harva olnud nii liigutatud ja tänulik kui siis, mil me õde Monsoniga veetsime nendest kingitustest lugedes sõna otseses mõttes tunde. Ma olen südamest rõõmus sellest kogemusest rääkides ja mõteldes eludele, mida selle teenimise käigus õnnistati. Pean silmas nii neid, kes andsid, kui ka neid, kes vastu võtsid.

Mulle meenuvad Matteuse evangeeliumi 25. peatüki sõnad:

“Tulge siia, minu Isa õnnistatud, pärige kuningriiki, mis teile on valmistanud maailma asutamisest!

Sest mul oli nälg, ja te andsite mulle süüa; mul oli janu, ja te jootsite mind; ma olin võõras, ja te võtsite mind vastu;

ma olin alasti, ja te riietasite mind; ma olin haige, ja te tulite mind vaatama; ma olin vangis, ja te tulite mu juure.

Siis vastavad õiged temale: Issand, millal me nägime sind näljana ja söötsime sind, või millal janusena ja jootsime sind?

Millal me nägime sind võõrana ja võtsime sind vastu, või alasti ja rietasime sind?

Millal me nägime sind haigena või vangis ja tulime su juure?

Siis vastab kuningas ja ütleb neile:

Tõesti ma ütlen teile, et mida te iganes olete teinud ühele nende mu vähemate vendade seast, seda te olete minule teinud!”¹²

Mu kallid vennad ja õed! Esitagem endale küsimus, mis ootas doktor Jack McConnelli ja tema õdesid-vendi igal õhtul enne sööma hakkamist: “Mida head sa täna kellelegi teinud oled?” Helisegu meie hinges ja südames tuttava kirikulaulu sõnad:

Kas olen aidanud mõnda abivajajat?

Kas olen teinud kellegi tuju paremaks

ja valmistanud kellelegi rõõmu?

Kui ei, siis pole mu päev korda läinud.

Kas kellegi koorem on täna kergem,

sest mina aitan seda kanda?

Kas haiged ja väsinud on abi saanud?

*Kas olin kohal, kui oleksin saanud abiks olla?*¹³

Teenimine, mida meid tegema on kutsutud, on Issanda Jeesuse Kristuse teenimine.

Kui Tä värbab meid enda teenistusse, kutsub Tä meid saama endaga lähedasemaks. Tä räägib mulle ja teile:

„Tulge minu juure kõik, kes olete vaevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamise!

Võtke endi peale minu ike ja õpige minust, et mina olen tasane ja südamealt alandlik; ja te leiage hingamise oma hingedele.

Sest minu ike on hea ja minu koorem on kerge!”¹⁴

Hoolikalt kuulates võime seda häält kuulda eemalt meile ütlemas, nagu Tä kord kellelegi teisele ütles: “See on hea, sa hea ja ustav sulane!”¹⁵ Mu palve on, et igäüks meist oleks selle õnnistuse vääriline. Tema nimel, nimelt Jeesuse Kristuse, meie Päästja nimel, aamen.

VIITED

1. Jack McConnell. – And What Did You Do for Someone Today. – Newsweek, 18. juuni 2001, lk 13.
2. Jack McConnell. – And What Did You Do for Someone Today. – Lk 13.
3. Gl 5:13.
4. Ms 2:17.
5. Lk 9:24.
6. David O. McKay. Conference Report, okt 1963, lk 8.
7. Jr 8:22.
8. Ms 18:8.
9. Tundmatu autor. Tsiteerinud Richard L. Evans. The Quality of Kindness. – Improvement Era, mai 1960, lk 340.
10. Vt Gerry Avant. Prophet’s Birthday. – Church News, 23. aug 2008, lk 4.
11. Richard L. Evans. Living into Loneliness. – Improvement Era, juuli 1948, lk 445.
12. Mt 25:34–40.
13. Have I Done Any Good. Hymns, nr 223.
14. Mt 11:28–30.
15. Mt 25:21.

© 2009 Kõik õigused kuuluvad Intellectual Reserve Inc-le. Trükitud Eestis. Ingliskeelse originaali heakskiit: 6/08. Tõlke heakskiit: 6/08. Originaali pealkiri: *November 2009 First Presidency Message*. Estonian 04171 124

Õpetused meie ajaks

Melkisedeki preesterluse ja Abiühingu neljanda pühapäeva õppetunnid pühendatakse „Õpetused meie ajaks” käsitlemisele. Õppetunni ettevalmistamisel saab võtta aluseks ühe või mitu viimase üldkonverentsi kõnedest. Vaiade ja ringkondade juhatajad võivad otsustada, milliseid kõnesid kasutada, või jätta otsustamisõigus piiskoppidele ja koguduste juhatajatele. Juhid peaksid rõhutama, et Melkisedeki preesterluse vennad ja Abiühingu õed käsitleksid samal pühapäeval samasid kõnesid.

Neljanda pühapäeva õppetundides osalejaid õhutatakse viimase üldkonverentsi kõnesid uurima ja need trükitud kujul tundi kaasa võtma.

Soovitused, kuidas kõne alusel õppetundi ette valmistada

Palvetage, et Püha Vaim oleks kõne(de) uurimisel ja õpetamisel teiega. Muu materjali kasutamine

õppetunni ettevalmistamisel võib olla ahvatlev, kuid heakskiidetud õppekava näeb ette konverentsikõnede kasutamist. Teie ülesandeks on aidata teistel õppida ja elada evangeeliumi järgi, nii nagu seda õpetati Kiriku viimasel üldkonverentsil.

Lugege kõne(d) läbi ning otsige põhimõtteid ja õpetusi, mis vastavad klassiliikmete vajadustele. Otsige kõne(de)st ka lugusid, pühakirjaviiteid ja avaldusi, mis aitaksid teil neid tõesid õpetada.

Koostage kava, mille järgi neid põhimõtteid ja õpetusi õpetada. Pange kirja küsimused, mis aitaksid klassiliikmetel:

- Otsida kõne(de)st põhimõtteid ja õpetusi.
- Mõtelda nende tähenduse üle.
- Rääkida oma arusaamadest, mõtetest ja kogemustest ning tunnistada.
- Rakendada neid põhimõtteid ja õpetusi oma elus.

Kuud	Neljanda pühapäeva õppetunni materjalid
Mai 2009 – oktoober 2009	Liahona* 2009. a maikuu numbris avaldatud kõned
November 2009 – aprill 2010	Liahona* 2009. a novembrikuu numbris avaldatud kõned

*Eestikeelsed kõned leiate aadressilt www.jeesusekristusekirik.ee.